

YA ZAMANSIZLARSA?

Dünyanın uzak diyarlarından gelen insanlar, hergün çarşı pazarın kokusunu alan esnaftan habersizdirler. Çırağını kovalayan bir esnaf için sıradan bir gündü. Biz de giriş yapmıştık şehir kapısından, elleri belinde onlarca esnafın tebensümüne şahitlik ederek kalacağımız ahşap evin kapısına kadar varmıştık. Bir an bir teessür kapladı içimi, aklıma gelen geride kalanlardı sanki. Bu halime aldırmamaya çalışarak tahta kapıya iki kere tırnak uçları ile dokundu Bünyamin. Kapıyı açan çocuklarımızdı. İki adımda ne çabucak da varmıştık. En küçükleri de Şahin. O daha kundakta iken vefat etmişti ailesi. Kokladım! Gül mü yoksa gülşen mi? Bir çığlık koştuk geldi kulaklarıma, bugün yeni gelenler olmuş, bizim çocuklarda avuturmuş. Ne zaman büyüdünüz de bir insanı avutur oldunuz. İçim parçalanmasa, bedenim ortadan ikiye bölünürdü adeta. Akşam yemeğini birlikte yapar, oyunlar oynardık zamanında. Bir dünya zaman geçmişti sonuçta. Bünyamin sofrayı kurdu her zamanki gibi. Şahin ayakta, ezberlediği İstiklâl Marşını okuldakiler gibi bağıra bağıra değil. Sessiz, sakin birazda hüznle okurdu. Bilirdi marşın sıradanlaşmaması gerektiğini. Aruz nereden öğrenmişti bilmesem de hayranlıkla izledim, küçük ellerinin havaya kalkıp inişini. Bu dünyanın çilesini çekenler onlardı zannımca. Hem bize ne vardı ki dostum Bünyamin çoktan gönlünü vakfetmişti bu çocuklara. Ya ben? İçimde, zihnimde dönüp duran binlerce suale karşın ayaklarını sürüyen mahkûmdan beterdim. Bu mazlumların sorumluluğu ağırdı, tıpkı dünyalar ötesinde bizi bekleyen sonun sorumluluğu gibi. Akşam ezanıyla çarşı dağılmış, herkes hanesine çekilir olmuştu. Bu manzara, içinde bir sırrı besliyordu sanki. Zira eskiden esnafın görünmez elleri, görünmez gözleri vardı. Bunu bilen pek az insandan birkaçı pencere kenarlarını terk etmez sabaha kadar sayıklar dururdu. Çocuklar uyuduğunda, derin bir nefes alır geri vermezdik. Bilirdik, usanmanın ve yüksünmenin zamana zararlarını. Gelecek içimizde, içimiz ise çocuklarımızda saklıydı. Merhametin her dalgası geceyi kuşatan karanlığa anlam katıyordu. Bünyamin üzerine alacalı bir battaniye almış, garip olmanın, mazlum olmanın her türlü vafını taşıyarak kapadı gözlerini. Gece uzundu... Zihnim ise sabah namazına kadar uyutmadı beni. Derd edinince hastalanırmış insan. İlk bunu Şahin'den "ağabey siz bizim ailemiz misiniz?" diyerek yarım dudak, mahzun gözlerle güldüğünde anlamıştım. Derd insanı pişiren, olma yolculuğundan öteye taşıyan şeydi. "Sana mazlumların ihtiyacı var" dediler, bilemezdik uykusuzluğun sırasınca tutulan bir nöbet olduğunu. Hayatımızı sıkı onca meşguliyetin arasında bir de çocuk sahibi olmak, anne olmak, baba olmak neydi? Bünyamin ve ben ailenin kan bağı olmadığını anlamış iki insan olarak yollara düşmüştük. Peki, ya onlar?